

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de hoofdofficier van justitie van het arrondissementsparket te 's-Hertogenbosch zijn aangifte van 1 november 2006 over het plegen van valsheid in geschrift door twee ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord, alsmede zijn rappel van 3 december 2006 betreffende die aangifte, integraal en zonder embargo heeft doorgestuurd naar (de korpschef van) het regionale politiekorps Brabant-Noord.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker was sinds 1 oktober 1997 werkzaam bij het regionale politiekorps Brabant-Noord (hierna ook: de regiopolitie Brabant-Noord of de politie), aanvankelijk als aspirant en vanaf enig moment in 2000 als medewerker parketpolitie.
2. Vanaf 1999 was verzoeker het regelmatig niet eens met besluiten genomen door het bevoegd gezag. Tegen deze besluiten stelde verzoeker bezwaar en beroep in. Uit een overzicht van 19 mei 2004 dat was opgesteld door de heer S., toenmalig hoofd van de Divisie Executieve Ondersteuning (DEXO), blijkt dat verzoeker in 2004 al acht verschillende procedures had ingesteld.
3. Verzoeker schreef in januari 2004 een proces-verbaal op kenteken uit omdat een dienstvoertuig te gladde banden zou hebben (hierna: het pv of het bekeuringsincident). In mei 2004 werd dit bekend bij de teamleiding, die het met het pv niet eens was. Verzoeker weigerde het pv in te trekken. De heer H., op dat moment chef Operationele Zaken, verzocht de afdeling verkeershandhaving per e-mail van 13 mei 2004 om de bekeuring te seponeren. Verzoeker was het hier niet mee eens en bij brief van 2 juni 2004 meldde hij de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch dit in zijn ogen onrechtmatige sepot (door verzoeker aangeduid als "correctie-politie").
4. S. was van mening dat verzoeker door deze handelwijze de relatie met de organisatie op scherp zette. S. besprak dit met verzoeker tijdens een coachingsgesprek op 22 juni 2004. Bij het gesprek was ook de heer O. aanwezig. Van dit gesprek werd op 25 juni 2004 een verslag opgesteld.

In dit verslag staat onder meer het volgende vermeld. S. en O. benadrukten het disproportionele aspect van het handelen van verzoeker. Een bezwaarprocedure of een proces-verbaal zijn uiterste (communicatie)middelen die pas dienen te worden toegepast als andere middelen niet toereikend zijn. De indruk bestond dat verzoeker stappen oversloeg en te snel naar deze middelen greep. Communicatief was sprake van rechtlijnigheid of starheid in denken. Voorts kwam uit het verslag naar voren dat de meningen van S. en verzoeker over het pv lijnrecht tegenover elkaar bleven staan.

Verzoeker benadrukte de noodzaak van de toepassing van dit middel en zijn integriteit. S. was van mening dat sprake was van disproportionaliteit.

5. Op 24 juni 2004 besprak verzoeker het pv met de korpschef, de heer A. A. maakte kenbaar dat het juist was geweest om de constatering van de gladde banden te melden en als na drie keer bleek dat er niets mee werd gedaan dan had verzoeker een en ander met zijn chef en desnoods de korpschef moet bespreken. Volgens A. erkende verzoeker dat hij vele kansen om zijn doel (het afgeven van een signaal) te bereiken onbenut had gelaten. A. deed verslag aan S. van het gesprek en gaf S. de opdracht om bij het Openbaar Ministerie (OM) te toetsen of het intrekken van het pv in overeenstemming met de OM richtlijnen en de integriteit was. A. gaf tevens aan dat er ernstig met verzoeker gesproken moest worden over zijn relatie met de organisatie en de manier waarop verzoeker problemen oplost.

6. Op 5 augustus 2004 vond er een ontwikkelgesprek plaats tussen verzoeker en zijn direct leidinggevende (teamchef) de heer H. In dit gesprek, waarin het functioneren van verzoeker werd beoordeeld over de periode 1 juli 2003 - 1 juli 2004, kwamen het pv en de door verzoeker gevoerde bezwaar- en beroepsprocedures aan de orde. De inhoud van dit gesprek werd door H. vastgelegd in een zogenaamd formulier personeelsontwikkeling (pos-formulier). Dit pos-formulier ontving verzoeker omstreeks 12 augustus 2004. Vanaf dat moment ontstond tussen verzoeker en H. een discussie over de opmerkingen die H. in het pos-formulier had opgenomen over de door verzoeker gevoerde bezwaar- en beroepsprocedures.

7. Bij e-mail van 12 augustus 2004 deelde H. verzoeker mee dat A. de kwestie over het pv met de hoofdofficier van justitie van het arrondissementsparket te 's-Hertogenbosch (hierna: de hoofdofficier) had besproken en dat de hoofdofficier akkoord ging met de gevolgde werkwijze. De hoofdofficier deelde via A. mee dat als verzoeker akkoord ging met het sepot alles werd opgelegd en als verzoeker niet akkoord ging met het sepot hij de zaak formeel zou voorleggen aan de verkeersofficier.

8. Bij e-mail van 24 augustus 2004 antwoordde verzoeker H. dat hij niet akkoord ging met het sepot. Dit leidde ertoe dat de zaak werd voorgelegd aan de teamleider Kanton/

Mulder, de heer V., van het arrondissementsparket 's-Hertogenbosch.

9. Bij brief van 29 oktober 2004 deelde V. aan S. mee dat hij van mening was dat de beslissing tot sepot in de zaak van verzoeker tegen de parketpolitie (voertuig met gladde banden) juist was.

10. Bij brief van 31 oktober 2004 deelde verzoeker de (zaaks)officier van justitie mee dat hij de sepotbeslissing betreurde.

11. Bij brief van 1 november 2004 antwoordde de hoofdofficier verzoeker dat hij het incident van de ingetrokken beschikking besproken had met de korpschef en dat deze hem had bericht dat S. verder contact met verzoeker zou onderhouden. De hoofdofficier was van mening dat het daarbij moest blijven. Voorts deelde de hoofdofficier verzoeker mee:

"(...) Met de korpschef heb ik besloten een punt achter deze zaak te zetten. Het intrekken van de beschikking is, tegen de achtergrond van deze zaak en gelet op het feit dat het hier niet ging om persoonlijk voordeel en evenmin heimelijk plaatsvond, niet van zodanige aard, dat daar tegen verdere stappen nodig zijn. Ik acht het incident gesloten. (...)"

12. Verzoeker antwoordde hierop bij brief van 3 november 2004 en bevestigde dat hij de sepotbeslissing respecteerde en het ermee eens was dat er een punt achter de zaak moest worden gezet.

13. H. reikte het hiervoor onder 6. genoemde pos-formulier aan verzoeker uit op 25 maart 2005.

Op pagina acht van dit pos-formulier staat als datum waarop het formulier was opgemaakt 3 januari 2005 vermeld; onder deze datum zette H. zijn handtekening. Uit diezelfde pagina blijkt dat verzoeker voor ontvangst tekende op 1 april 2005 en dat als (voorgedrukte) datum van ontvangst door verzoeker 3 januari 2005 vermeld stond. Verzoeker streepte deze datum op het formulier handmatig door en vermeldde als ontvangstdatum 25 maart 2005. Ten slotte staat op genoemde pagina dat S. het pos-formulier vaststelde en ondertekende op 16 april 2005.

Op pagina vijf van het pos-formulier staat onder meer als volgt vermeld:

"Toelichting op het eindoordeel

(...)

In de beoordelingsperiode was er een verschil van inzicht met betrokkene over de wijze van afdoening van een incident. In dit geval het bekeuren van een dienstauto terwijl andere oplossingen mogelijk waren. De afgelopen 5 jaren was er meerdere keren sprake van verschillen van inzicht tussen het korps en de betrokkene over de wijze van afdoening van incidenten. Zonder afbreuk te doen aan het recht van toetsing en bezwaarprocedures, is er sprake van buitensporigheid (een 8 tal bezwaarprocedures in circa 5 jaren) in de toepassing van dit middel. Dit leidt tot verstoring in normale werkverhoudingen/vertrouwensrelaties naar leidinggevenden of de relatie naar het korps als werkgever. (...) Aanbevelingen hiertoe (coachingsgesprek 25-06-04) en het beschikbaar stellen van opleidingsfaciliteiten zijn tot op heden niet door R. opgepakt. Dit houdingsaspect van betrokkene heeft in toenemende mate een negatieve invloed op betrokkenheid bij het korps, werkplezier en leidinggevenden."

14. Verzoeker diende op 13 mei 2005 bezwaar in tegen het pos-besluit van 16 april 2005. Dit bezwaar werd bij beslissing op bezwaar van 16 december 2005 ongegrond verklaard.

Daartegen stelde verzoeker op 2 januari 2006 beroep in. Bij beslissing van 20 december 2006 besliste de rechtbank 's-Hertogenbosch, nevenzittingsplaats Breda, op het beroep.

De rechtbank verklaarde het beroep gegrond, omdat de korpsbeheerder het bezwaar van verzoeker daartegen ten onrechte ontvankelijk had verklaard. Om die reden vernietigde de rechtbank het bestreden besluit. De rechtbank kwam niet toe aan inhoudelijke beoordeling van het besluit.

15. Bij brief van 1 november 2006 deed verzoeker aangifte van valsheid in geschrift tegen het regionale politiekorps Brabant-Noord bij de hoofdofficier. In die aangifte deelde verzoeker de hoofdofficier onder meer het volgende mee. Verzoeker nam geen genoegen met de verklaring tijdens de mondelinge behandeling van het beroep tegen het pos-besluit dat de antidatering van het beoordelingsformulier een verzuimfout van H. betrof, die op of omstreeks 25 maart 2005 was gemaakt. Volgens verzoeker was er sprake van opzet. Verzoeker gaf aan dat het pos-formulier van 3 januari 2005 niet op 3 januari 2005 was opgemaakt en dus nooit had bestaan. Voorts deelde verzoeker mee dat op het formulier te zien was dat de datum 3 januari 2005 was voorgedrukt en dat hij het formulier nooit op 3 januari 2005 had ontvangen.

Verzoeker vermeldde in zijn aangifte voorts het bekeuringsincident en deelde mee dat in dit incident H. en S. een dubieuze rol hadden gespeeld.

Ten slotte vermeldde verzoeker in de aangifte: "Indien u van mening bent dat een uitgebreidere aangifte nodig is, ben ik daartoe bereid. Gezien de materie lijkt mij dat dit dan buiten de regio om zou moeten gaan. Graag zou ik een bevestiging van deze brief ontvangen."

Verzoeker voegde twaalf bijlagen bij zijn aangifte, welke alle betrekking hadden op de meningsverschillen tussen verzoeker en het korps over het pv en het pos-formulier. Verzoeker voegde ook het pos-formulier zelf bij.

16. Bij brief van 30 november 2006 bevestigde de hoofdofficier aan verzoeker de ontvangst van zijn aangifte inzake valsheid in geschrift, gepleegd door (een medewerker van) de regiopolitie Brabant-Noord. De hoofdofficier deelde voorts onder meer als volgt mee:

"Uit de bijlagen bij uw brief blijkt dat u zich in uw belangen geschaad acht op basis van het antidateren van een document aangaande uw functioneren binnen de regiopolitie Brabant-Noord. U stelt dat de bewuste datum opzettelijk in strijd met de waarheid is vermeld, zodat u bepaalde beroepsmogelijkheden worden onthouden.

(...)

Ik deel deze stelling niet en ben van mening dat er voor de door u geponeerde stellingen onvoldoende bewijs bestaat om met vrucht een strafvervolgning te doen instellen. Strafrecht is een ultimum remedium. De door u gestelde antidatering is, - zo die al is geschied - niet van een zodanige aard dat dit strafrechtelijk ingrijpen rechtvaardigt. De weg die u bewandelt via de bestuursrechter te Breda is derhalve ook de juiste. Het gaat daarbij niet aan om naast deze procedure ook een strafrechtelijke weg te bewandelen. Derhalve prevaleert het strafrechtelijk ingrijpen niet. Ik zal dan ook geen strafvervolgning (...) doen instellen."

17. Bij brief van diezelfde datum stelde de hoofdofficier de hoofdcommissaris van politie op de hoogte van de ontvangst van de aangifte van verzoeker. De hoofdofficier deelde mee dat hij anders dan verzoeker concludeerde dat voor de door verzoeker veronderstelde opzet in de antidatering van het beoordelingsformulier geen bewijs kon worden gevonden en dat hij geen vervolging instelde.

18. Bij brief van 3 december 2006 deelde verzoeker de hoofdofficier mee dat hij nog geen bevestiging van zijn aangifte van 1 november 2006 had ontvangen. Verzoeker verzocht de hoofdofficier om zijn reactie op de aangifte.

19. Bij brief van 14 december 2006 deed verzoeker beklag bij het gerechtshof 's-Hertogenbosch tegen de sepotbeslissing van 30 november 2006. Bij beslissing van 15 mei 2007 wees het hof het beklag van verzoeker af.

20. Bij brieven van 17 april 2007 en van 25 april 2007 deelde de korpsbeheerder verzoeker mee dat hij hem buitengewoon verlof verleende respectievelijk dat hij het verleende buitengewoon verlof verlengde. In de brieven gaf de korpsbeheerder aan dat de reden hiertoe was de door verzoeker gedane aangifte van valsheid in geschrift tegen het korps, het feit dat verzoeker niet mee wilde werken aan mediation, persisteerde bij zijn aangifte en een artikel 12 Sv procedure was gestart. Dit alles leidde volgens de korpsbeheerder tot een ernstig verstoorde werkverhouding. Tegen deze besluiten stelde verzoeker bezwaar in.

21. Bij brief van 1 juni 2007 diende verzoeker een klacht in bij de hoofdofficier over het (doen) toekomen door de hoofdofficier van zijn aangifte van 1 november 2006 en de brief van 3 december 2006 aan het regionale politiekorps Brabant-Noord. Verzoeker deelde de hoofdofficier mee dat hij uitdrukkelijk had verzocht om zijn aangifte buiten het korps om te behandelen, maar dat de hoofdofficier er kennelijk voor had gekozen de aangifte zelf en nadere correspondentie over die aangifte toch aan het korps te doen toekomen. Verzoeker trof immers beide brieven aan als bijlagen bij het verweerschrift van 29 mei 2007 van de korpsbeheerder in de bezwaarprocedure tegen de besluiten 17 en 25 april 2007. Eerder had verzoeker de aangifte al aangetroffen als bijlage bij het verweerschrift van de

korpsbeheerder in een andere door hem aangespannen bestuursrechtelijke procedure.

22. Bij brief van 2 juli 2007 deelde de korpsbeheerder verzoeker mee dat hij voornemens was om hem eervol ontslag op grond van artikel 94, eerste lid, sub g van het Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) te verlenen.

23. Bij brief van 12 juli 2007 deelde de hoofdofficier verzoeker in reactie op zijn klacht mee dat aan de korpschef van de regiopolitie Brabant Noord slechts schriftelijk was meegedeeld dat inzake de aangifte geen strafvervolgning zou worden ingesteld.

Voorts deelde de hoofdofficier het volgende mee:

"(...) Nu de aangifte zich richtte tegen een of meer werknemers van de regiopolitie die zich naar uw mening hadden schuldig gemaakt aan valsheid in geschrifte, ben ik van mening dat - mede gelet op de bijzondere positie van de politie als werkgever - de korpschef er recht op heeft te vernemen wat het standpunt van het openbaar ministerie is bij aangiften tegen werknemers van deze organisatie. Daarnaast dienden de betrokken werknemers te worden geïnformeerd omtrent het feit dat een aangifte (...) tegen hen werd ingediend en geseponeerd.

Indien u derhalve - buiten de aangifte en het sepotbericht aan de korpschef - andere bescheiden hebt aangetroffen bij een andere door u gevoerde procedure, dan zijn die niet afkomstig uit mijn correspondentie rond uw aangifte van 1 november 2006. Ik stel dan ook vast dat uw klacht op dit punt ongegrond is.

Ik wil u er evenals in eerdere correspondentie het geval was, nogmaals op wijzen dat het strafrecht een ultimum remedium is. De door u geconstateerde zaken zijn van dien aard dat strafrechtelijk ingrijpen niet wordt gerechtvaardigd. De weg die u bewandelt via de bestuursrechter te Breda is daarbij dan ook de juiste. (...)"

24. Bij brief van 23 juli 2007 deelde de korpsbeheerder verzoeker mee dat hij besloten had om hem eervol ontslag op grond van artikel 94, eerste lid, sub g Barp te verlenen.

25. Verzoeker kon zich niet vinden in de wijze waarop de hoofdofficier zijn klacht afhandelde en wendde zich bij brief van 24 juli 2007 tot de Nationale ombudsman.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de hoofdofficier van justitie van het arrondissementsparket te 's-Hertogenbosch zijn aangifte van 1 november 2006 over het plegen van valsheid in geschrift door twee ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord, alsmede zijn rappel van 3 december 2006 betreffende die aangifte, integraal en zonder embargo heeft doorgestuurd naar (de korpschef van) het regionale politiekorps Brabant-Noord. Verzoeker voert daartoe aan dat hij de hoofdofficier in zijn aangifte van 1 november 2006 uitdrukkelijk

had verzocht om de aangifte buiten het korps om te onderzoeken. Verzoeker trof echter de aangifte in maart 2007, en beide stukken in mei 2007 aan als bijlagen bij verweerschriften van de korpsbeheerder in twee door verzoeker aanhangig gemaakte bestuursrechtelijke procedures. Door de aangifte en het rappel zonder embargo aan de korpschef toe te (doen) sturen maakte de hoofdofficier mogelijk dat het korps in genoemde procedures van die stukken gebruik kon maken. Verzoeker is van mening dat hierdoor zijn privacy geschonden is. Verzoeker betwist dat de hoofdofficier enige reden had om de aangifte en het rappel aan de korpschef toe te sturen.

2. De minister van Justitie achtte de klacht van verzoeker over de doorzending van de aangifte ongegrond. Over de klacht van verzoeker over de doorzending van het rappel onthield de minister zich van een oordeel. De minister gaf in zijn reactie aan dat hij zich met het oordeel daarover van het College van procureurs-generaal verenigde. De minister gaf voorts aan dat het College van procureurs-generaal hem had geïnformeerd op basis van inlichtingen van de hoofdofficier. De minister gaf de verstrekte inlichtingen als volgt weer.

Het is niet gebruikelijk om een aangifte door te sturen naar degene jegens wie de aangifte is gedaan. In dit geval verstrekte de hoofdofficier de aangifte, zonder de bijgevoegde bijlagen, op eigen initiatief aan het Bureau Interne Zaken van de regiopolitie Brabant-Noord. De reden daartoe was dat de politie als werkgever, gelet op de bijzondere positie die de politie in het strafproces inneemt, op de hoogte dient te zijn van functie-gerelateerde aangiften die tegen haar werknemers worden ingediend. In verband met de integriteit van het politiekorps maakte de hoofdofficier in dit geval een uitzondering op de hoofdregel dat het doorsturen van een aangifte niet gebruikelijk is. De hoofdofficier was ervan op de hoogte dat de aangifte verband hield met een arbeidsconflict tussen verzoeker en het korps. Verzoeker verwees in zijn aangifte van 1 november 2006 regelmatig naar het onderliggende arbeidsconflict.

De hoofdofficier voerde geen overleg met verzoeker en stelde hem evenmin op de hoogte voordat hij de aangifte doorzond. Reden daartoe was dat het niet gebruikelijk is om aangevers vooraf op de hoogte te stellen over de afwikkeling van een zaak. De hoofdofficier kende verzoeker geen bijzondere positie toe. Aangevers worden in beginsel schriftelijk op de hoogte gesteld over de wijze van afdoening van hun zaak; in dit geval een sepotbericht. Alleen in uitzonderingsgevallen vindt er voorafgaand aan de beslissing een gesprek plaats; daarbij kan worden gedacht aan sommige zware geweldzaken.

De hoofdofficier beoordeelde de aangifte op basis van de stukken die verzoeker hem bij zijn aangifte toezond. De politie deed geen onderzoek naar aanleiding van de aangifte.

De hoofdofficier verstrekte buiten de aangifte en het sepotbericht geen stukken aan de politie of aan derden. Het is niet mogelijk om na te gaan hoe het rappel bij de politie terecht is gekomen.

3. Tijdens het onderzoek door de Nationale ombudsman verklaarde mevrouw N. schriftelijk, namens de regiopolitie Brabant-Noord het volgende. De politie boekte de rappelbrief van 3 december 2006 niet via de reguliere wijze in. De brief kon om die reden niet worden teruggehaald in het postregistratiesysteem. Wel kan met zekerheid worden gezegd dat de politie deze brief ontving van het OM. Naar aanleiding van de (sepot)brief van het OM van 30 november 2006 vroeg het Bureau Interne Zaken van de politie een afschrift van de aangifte van verzoeker bij het OM op. Omdat blijkbaar aangifte tegen (medewerkers) van het korps was gedaan bestond aanleiding om hiernaar intern onderzoek te doen. Het OM zond derhalve op verzoek van de politie een kopie van de aangifte toe; eveneens werd toen de rappelbrief van 3 december 2006 aan de politie verstrekt.

In het bij die verklaring gevoegde deel van het journaal van het Bureau Interne Zaken staat het volgende vermeld:

"JOURNAAL I-6.57

12-12-2006 H.

Van hoofdvj brief ontvangen d.d. 30-11-2006 waarin hij aangeeft dat hij geen reden ziet om de aangifte van onze werknemer K. d./d. 1-11-2006 te vervolgen. Volgens brief had (...) K. de hoofvj verzocht om tegen een of meerdere werknemers van de regiopolitie Brabant-Noord strafvervolging in te stellen die in zijn optiek betrokken waren bij het valselijk opmaken of vervalsen van een beoordelingsformulier.

(...) K. blijkt een medewerker AVP. Was reeds bekend bij afdeling JZ ivm allerlei in het verleden gevoerde procedures (gesproken met (...) V.). Tel. contact gehad met parket Hoofdvj (...) M.: hem gevraagd om toezending van een kopie van de brief, zodat duidelijk is wat er precies in staat en tegen wie de aangifte was bedoeld.

(...) H. tel. geïnformeerd over dit voorval. Medegedeeld dat dit op 13-12 met KC"

4. Naar aanleiding van de verkregen informatie (zie hiervoor onder 2. en 3.) stelde de Nationale ombudsman nadere vragen rechtstreeks aan de hoofdofficier. Hierop reageerde de minister van Justitie. In zijn reactie gaf de minister aan dat het College van procureurs-generaal hem informatie had verstrekt. De minister gaf de verstrekte informatie als volgt weer.

In het kader van artikel 39f, eerste lid, sub e van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg; zie Achtergrond, onder 1.) kunnen strafvorderlijke gegevens worden verstrekt aan de overheid als werkgever, indien sprake is van enig handelen dat niet past binnen een integere uitoefening van een overheidsfunctie en dus raakt aan het behoorlijk beroepsmatig functioneren. Hoewel de hoofdofficier de aangifte van verzoeker seponerde is er wel aanleiding gezien om de aangifte conform het

gestelde in hoofdstuk IX, paragraaf 4 van de Aanwijzing Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Aanwijzing Wjsg; zie Achtergrond, onder 2.) ter kennisneming van het regiokorps Brabant-Noord te brengen. De aangifte richtte zich immers tegen (medewerkers van) dit korps en raakte daarmee het behoorlijk beroepsmatig functioneren. Gelet hierop informeerde het parket 's-Hertogenbosch het korps met het oog op de integriteit en eventueel te treffen organisatorische maatregelen om dit in het vervolg te voorkomen. Dat verzoeker als werknemer bij een bij het OM bekend arbeidsconflict met het korps was betrokken doet daaraan niet af.

De minister stelt verder dat hij uit de brief van verzoeker van 1 november 2006 afleidde dat verzoeker aangaf dat slechts het doen van een *uitgebreidere* aangifte buiten het korps om zou moeten gaan. Indien het OM zou hebben geconcludeerd dat er een nader strafrechtelijk onderzoek nodig was dan zou dit omwille van de onpartijdigheid zijn opgedragen aan een ander regiokorps. Die aanleiding was er echter niet. De verstrekking van de aangifte op de hiervoor beschreven grond en met het hiervoor beschreven doel geschiedde derhalve op de juiste wijze. Aangevers worden niet vooraf geïnformeerd of gehoord over een verstrekking van strafvorderlijke gegevens op grond van artikel 39f Wjsg. Wel dient steeds het (privacy)belang van de aangever afgewogen te worden tegen het belang van de ontvanger. In casu vond geen afscherming van de persoonsgegevens van verzoeker plaats; afscherming zou er gelet op het feit waarvan verzoeker aangifte deed niet toe hebben geleid dat de aangifte niet tot hem herleidbaar zou zijn. Daarbij komt dat het korps al door verzoeker tijdens een zitting op 1 november 2006 was beschuldigd van de in de aangifte gestelde valsheid in geschrift. Dit blijkt uit een bijlage bij een brief van 9 juli 2007 van verzoeker aan de hoofdofficier.

Ten slotte deelde de minister mee dat uit de schriftelijke verklaring van 16 november 2007 van het korps naar voren komt dat het Bureau Interne Zaken bij het OM om een afschrift van de aangifte van verzoeker verzocht. De minister gaf aan dat hij geen enkele reden had om te twijfelen aan de inhoud van het bij die verklaring gevoegde journaal. Dit ondanks het feit dat er destijds navraag is gedaan over de gang van zaken bij de behandelend ambtenaar van het parket en er dossieronderzoek plaatsvond.

De minister kon niet nagaan hoe de rappelbrief bij het korps was terechtgekomen. Gelet op de poststempels staat vast dat de Centrale Informatiebalie in het Paleis van Justitie te 's-Hertogenbosch het rappel op 4 december 2006 ontving en dat het korps het rappel op 14 december 2006 ontving.

5. In reactie op het standpunt van de minister liet verzoeker het volgende weten. Verzoeker leidde uit de reactie af dat het misdrijf waarvan hij aangifte had gedaan onvoldoende ernstig was om tot vervolging over te gaan, maar wel voldoende van belang was om zijn werkgever van de aangifte (integraal met aanvullende stukken) op de hoogte te stellen. Verzoeker stelt dat nu het OM besloten had geen onderzoek naar het vermeende misdrijf

in te stellen het OM al een gedegen belangenafweging (integriteit versus privacy) had gemaakt. Om die reden had het OM de aangifte niet mogen doorsturen naar zijn werkgever, aldus verzoeker. Ten slotte merkte verzoeker op dat zijn werkgever getracht heeft om hem zijn aangifte in te laten trekken. Het is mogelijk dat de minister daarop en op het uiteindelijke ontslag van verzoeker doelt als hij het heeft over organisatorische maatregelen.

Beoordeling

6. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Dit is neergelegd in artikel 10 Grondwet (zie Achtergrond onder 4.). Ook in artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privéleven moet zijn voorzien bij wet en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving (zie Achtergrond onder 5.).

7. Vastgesteld kan worden dat de aangifte met bijlagen en de rappelbrief op enig moment in november of december 2006 bij (de korpschef van) het korps terecht zijn gekomen. Voorts acht de Nationale ombudsman het voldoende aannemelijk dat genoemde stukken door de hoofdofficier aan het korps zijn toegezonden. Uit de door de politie hierover verschaft informatie blijkt dit zonder meer. De minister gaf aan geen reden te hebben om aan het journaal van de politie te twijfelen en betwistte de overige door de politie verschaft informatie over dit punt onvoldoende. De Nationale ombudsman gaat er derhalve van uit dat de hoofdofficier de aangifte en de rappelbrief op verzoek van het korps en na de ontvangst door het korps van de sepotbrief van 30 november 2006 aan het korps toezond.

8. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is gebleken dat er sinds medio 2004 sprake was van een verstoring in de arbeidsverhouding tussen verzoeker en het korps. Die verstoorde verhouding had geen betrekking op het functioneren van verzoeker als medewerker parketpolitie, maar betrof louter de manier waarop verzoeker in de visie van het korps stelselmatig de verhoudingen tussen hem en zijn leidinggevenden op scherp zette. Genoemd gedrag bestond onder meer uit het voeren van vele bezwaar- en beroepsprocedures en het bekeuringsincident. Dit gedrag werd diverse malen door zijn leidinggevenden met verzoeker besproken en beschreven in zijn beoordeling (het zogenaamde pos-formulier). De datum van uitreiking die op dit pos-formulier stond vermeld was voor verzoeker de aanleiding tot het doen van aangifte bij de hoofdofficier.

In de aangifte en aan de hand van de bijgevoegde bijlagen (waaronder genoemd pos-formulier) maakte verzoeker de hoofdofficier duidelijk dat hij was verwickeld in een conflict met het korps over zijn beoordeling en dat de aangifte daar nauw verband mee hield. Daarnaast noemde verzoeker het bekeuringsincident in zijn aangifte en ook daarover voegde hij een aantal bijlagen toe. Het was derhalve voor de hoofdofficier duidelijk dat de

achtergrond van de aangifte een (verstoorde) arbeidsverhouding tussen verzoeker en het korps was. De aangifte zelf richtte zich tegen de leidinggevende H. van verzoeker. Verzoeker betichtte H. van het plegen van valsheid in geschrifte, een ernstig strafbaar feit. Volgens verzoeker had H. met opzet zijn pos-formulier geantedateerd.

Voorts betwistte verzoeker niet dat hij tijdens de zitting op 1 november 2006 bij de behandeling van het beroep tegen het pos-besluit bij de bestuursrechter al had betoogd

dat de opmaakdatum van het pos-besluit opzettelijk was geantedateerd. Dat verzoeker H. van valsheid in geschrift beschuldigde was derhalve al op 1 november 2006 bekend bij het korps.

9. De minister van Justitie heeft (in navolging van het College van procureurs-generaal) in zijn reactie op de klacht van verzoeker bij de Nationale ombudsman, de verstrekking van de gegevens getoetst aan de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) en de bijbehorende aanwijzing Wjsg. Op grond van artikel 39f Wjsg kan het College van procureurs-generaal strafvorderlijke gegevens verstrekken aan personen of instanties die niet direct betrokken zijn bij de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Het College heeft deze bevoegdheid voor zover het betreft standaardverstrekkingen gemandateerd aan onder meer de hoofdofficieren. In artikel 39f Wjsg onder a tot en met f worden de doeleinden van de verstrekking nader omschreven. In het tweede lid van dit artikel wordt vervolgens bepaald dat de verstrekking tevens noodzakelijk moet zijn met het oog op, voor zover hier van belang, een zwaarwegend algemeen belang of de vaststelling, de uitoefening of de verdediging van een recht in rechte (zie Achtergrond onder 1.). In de Aanwijzing Wjsg wordt expliciet uiteengezet in welke gevallen de hoofdofficieren namens het College de zogenaamde standaardverstrekkingen mogen doen en wat daaronder wordt verstaan. Uit de Aanwijzing Wjsg volgt dat indien er een zogenaamde contra-indicatie bestaat, waaronder een sepot, de verstrekking niet-standaard is en niet valt onder het mandaat van het College aan de hoofdofficieren. Zo'n geval dient aan de helpdesk privacy van de Afdeling Bestuurlijke en Juridische Zaken van het parket-generaal (helpdesk privacy PaG) te worden voorgelegd. Zie Achtergrond onder 2. III en 2. IV.

10. De vraag is echter of de beoordeling van de vraag of de hoofdofficier *jegens verzoeker* behoorlijk heeft gehandeld dient te geschieden door deze gedraging te toetsen aan de Wjsg en de Aanwijzing Wjsg. De Nationale ombudsman beantwoordt deze vraag ontkennend.

Naar het oordeel van de Nationale ombudsman is de strekking van deze regelgeving de bescherming van de privacy van degene jegens wie de aangifte zich richt, in dit geval H. en niet de bescherming van de aangever (verzoeker). Dit kan worden afgeleid uit het feit dat in de Aanwijzing Wjsg wordt gesproken over "betrokkene" en dat die term wordt uitgelegd als volgt: "*betrokkene: degene op wie een strafvorderlijk gegeven betrekking heeft, vgl. art. 1 aanhef en sub f Wbp*". (Zie Achtergrond onder 2. I. en onder 7.).

Voorts is er in de Aanwijzing Wjsg een hoofdstuk gewijd aan de rechten van betrokkene op inzage. In dat hoofdstuk staat onder meer het volgende vermeld:

"(...) Artikel 39i Wjsg verplicht het College van procureurs-generaal ertoe om een ieder op diens verzoek binnen vier weken mee te delen of en zo ja welke deze persoon betreffende strafvorderlijke gegevens zijn vastgelegd. Het recht op kennisneming biedt betrokkene de mogelijkheid om er achter te komen of over hem gegevens in een strafdossier of een geautomatiseerd systeem zijn vastgelegd en om te beoordelen of die gegevens juist zijn. Het recht dient er bijvoorbeeld niet toe de verdenking aan te vechten. (...)" (zie Achtergrond onder 2, VI.)

Uit deze tekst kan worden afgeleid dat het gaat om de bescherming van het belang van de verdachte c.q. de veroordeelde.

Ook uit de voorbeelden die staan vermeld in de Memorie van Toelichting bij de Wjsg (Tweede Kamer, vergaderjaar 2002-2203, 28 886, nr. 3) (MvT) wordt duidelijk dat de strekking van deze wet de bescherming van de privacy van de (gewezen) verdachte is (zie Achtergrond onder 6.).

11. Uit niets blijkt dat verzoekers chef H., die door hem in de aangifte als verdachte was aangewezen, bezwaar had tegen de onderhavige verstrekking. Niet valt ook in te zien in welk belang H. zou zijn geschaad door de verstrekking. Immers de werkgever van H. was er al op 1 november 2006 van op de hoogte dat verzoeker H. beschuldigde van valsheid in geschrift. Dit was kennelijk geen aanleiding voor het korps om tegen H. enige actie van disciplinaire, organisatorische of strafrechtelijke aard te ondernemen. Daarnaast staat vast dat de hoofdofficier de aangifte tegen H. sepondeerde bij beslissing van 30 november 2006. In genoemde beslissing bracht de hoofdofficier duidelijk tot uiting dat hij geen enkele aanleiding zag om strafrechtelijke stappen tegen H. te ondernemen. Gesteld noch gebleken is dat die beslissing wél tot gevolg had dat het korps het nodig achtte om jegens H. disciplinaire dan wel organisatorische maatregelen te treffen.

12. Bij de beoordeling van de klacht van verzoeker dient de vraag te worden beantwoord of verzoeker in enig (privacy)belang is geschaad door de verstrekking door de hoofdofficier van zijn aangifte met bijlagen en het rappel aan het korps.

De Nationale ombudsman is van mening dat uit niets blijkt dat verzoeker de hoofdofficier had verzocht om zijn aangifte van 1 november 2006 buiten het korps om te onderzoeken. Met de minister is de Nationale ombudsman van mening dat de passage in de aangifte:

'Indien u van mening bent dat een uitgebreidere aangifte nodig is, ben ik daartoe bereid. Gezien de materie lijkt mij dat dit dan buiten de regio om zou moeten gaan' niet als zodanig kan worden opgevat. Evenmin valt hierin een verzoek om de aangifte niet aan het korps door te sturen te lezen. Van een dergelijk verzoek is ook overigens niet gebleken.

Een dergelijk verzoek zou ook niet passen bij het doel dat verzoeker met zijn aangifte beoogde, namelijk de strafvervolgning van H. Immers, indien de hoofdofficier wel tot strafvervolgning zou zijn overgegaan dan zou de aangifte (met bijlagen) ook bij het korps terecht zijn gekomen. Dat verzoeker er geen bezwaar tegen had dat zijn aangifte bij het korps bekend zou worden, valt ook af te leiden uit het feit dat hij tegen de beslissing van de hoofdofficier beklag heeft gedaan op grond van artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) bij het gerechtshof. Daardoor bestond immers de mogelijkheid dat het hof op grond van artikel 12e Sv H. zou inlichten.

Verzoeker concretiseerde ook niet in welk privacybelang hij is geschaad door de toezending van de aangifte met bijlagen en het rappel aan het korps.

13. De Nationale ombudsman stelt voorop dat, gelet op hetgeen onder 11. is overwogen, de stelling van de minister dat de hoofdofficier de verstrekking van de informatie nodig achtte met het oog op een mogelijke integriteitsschending binnen het korps (de antedatering door H.) ongeloofwaardig is. De Nationale ombudsman gaat ervan uit dat de verstrekking van de gegevens door de hoofdofficier verband houdt met het arbeidsconflict tussen verzoeker en het korps. De Nationale ombudsman is van oordeel dat onder de gegeven omstandigheden en gelet op het achterliggende arbeidsconflict en de aard en de inhoud van de aangifte, er voor de hoofdofficier voldoende reden was om de aangifte met bijbehorende stukken aan het korps te verstrekken. In dit verband is van belang dat de hoofdofficier van justitie in zijn politieregio verantwoordelijk is voor de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Invloed op het beheer en beleid van de politieregio is essentieel om die verantwoordelijkheid te kunnen waarmaken. Aspecten van beheer zoals bijvoorbeeld de organisatie van het korps zijn immers van belang voor het functioneren van de politie in concrete gevallen. (zie Achtergrond onder 8.). Het gedrag van verzoeker had rechtstreeks te maken met zijn functioneren als politieambtenaar en had derhalve invloed op de organisatie van het korps. Immers de verstoorde arbeidsverhouding tussen verzoeker en het korps was ontstaan doordat verzoeker de verhoudingen tussen hem en zijn leidinggevende(n) op scherp zette. Deze aangifte was daarvan een bevestiging en voor het korps was het van belang om daarvan op de hoogte te zijn.

Dat dit in dit geval uitmondde in het (voornemen tot) ontslag van verzoeker doet daaraan niet af. Uit hoofde van genoemde verantwoordelijkheid had de hoofdofficier goede reden om tot verstrekking van de aangifte van verzoeker aan het korps over te gaan.

14. Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat de hoofdofficier door het toesturen van de aangifte met bijlagen en het rappel aan het korps niet in strijd heeft gehandeld met verzoekers recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de hoofdofficier van justitie van het arrondissementsparket te 's-Hertogenbosch, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 24 juli 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer K. te K., met een klacht over een gedraging van de hoofdofficier van justitie van het arrondissementsparket te 's-Hertogenbosch.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de hoofdofficier van justitie een aantal specifieke vragen gesteld.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Op 22 oktober 2007 vroeg de Nationale ombudsman bij verzoeker stukken op die betrekking hebben op het arbeidsconflict tussen verzoeker en het regionale politiekorps Brabant-Noord. Op 25 oktober 2007 ontving de Nationale ombudsman deze stukken.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van verzoeker en de hoofdofficier van justitie gaven aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

De reactie van het College van procureurs-generaal gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Het verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 24 juli 2007 met daarbij gevoegd de stukken uit de interne klachtenprocedure, een aantal stukken die betrekking hebben op het arbeidsconflict van verzoeker met het regionale politiekorps Brabant-Noord, de aangifte van verzoeker van 1 november 2006 en de rappelbrief van 3 december 2006.

De schriftelijke reactie van de minister van Justitie van 4 oktober 2007. Bij die reactie zond de minister de volgende stukken, voor zover relevant voor het onderzoek, mee:

de sepotbeslissing van de hoofdofficier van justitie van 30 november 2006;

klaagschrift op grond van artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering van verzoeker van 14 december 2006;

beslissing van het gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 15 mei 2007.

De schriftelijke reactie van verzoeker van 11 oktober 2007.

De door de Nationale ombudsman bij verzoeker opgevraagde en op 25 oktober 2007 ontvangen stukken die betrekking hebben op het arbeidsconflict tussen verzoeker en het regionale politiekorps Brabant-Noord.

De verklaring per faxbericht van 16 november 2007 met bijlagen van mevrouw N., namens het regionale politiekorps Brabant-Noord.

De schriftelijke reactie van de minister van Justitie van 10 maart 2008 op nadere vragen van de Nationale ombudsman. Bij die reactie zond de minister twee pagina's van de brief van 2 juli 2007 (met als onderwerp voornemen tot ontslag) van het regionale politiekorps Brabant-Noord aan verzoeker mee.

De schriftelijke reactie van verzoeker van 25 maart 2008. Bij die reactie zond verzoeker drie stukken mee, waaronder alle pagina's van de brief van 2 juli 2007.

De door de Nationale ombudsman op 4 juni 2008 bij verzoeker opgevraagde en op 5 juni 2008 ontvangen kopieën van een deel van de bijlagen bij de aangifte van 1 november 2006 te weten:

e-mail van 13 mei 2004;

e-mail van 8 september 2004;

e-mail van 31 maart 2005;

pleitnota van verzoeker en pleitnota van de korpsbeheerder van 1 november 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens

Artikel 39 f

"1. Voor zover dit noodzakelijk is met het oog op een zwaarwegend algemeen belang, kan het College van procureurs-generaal, onverminderd artikel 39e, aan personen of instanties voor de volgende doeleinden strafvorderlijke gegevens verstrekken:

- a. het voorkomen en opsporen van strafbare feiten,
- b. het handhaven van de orde en veiligheid,
- c. het uitoefenen van toezicht op de naleving van regelgeving,
- d. het nemen van een rechterlijke beslissing,
- e. het beoordelen van de noodzaak tot het treffen van een rechtspositionele of tuchtrechtelijke maatregel, of
- f. het verlenen van hulp aan slachtoffers en anderen die bij een strafbaar feit betrokken zijn.

2. Het College van procureurs-generaal kan slechts strafvorderlijke gegevens aan personen of instanties als bedoeld in het eerste lid verstrekken, voor zover die gegevens voor die personen of instanties: a. noodzakelijk zijn met het oog op een zwaarwegend algemeen belang of de vaststelling, de uitoefening of de verdediging van een recht in rechte, en b. in zodanige vorm worden verstrekt dat herleiding tot andere personen dan betrokkene, redelijkerwijs wordt voorkomen."

2. De Aanwijzing verstrekking van strafvorderlijke gegevens voor buiten de strafrechtspleging gelegen doeleinden (Aanwijzing Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg), Staatscourant 18 november 2004, nummer 223

"(...)

I. Achtergrond

(...)

De Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (hierna: Wjsg) is een wettelijke regeling die waarborgen omvat voor een zorgvuldige omgang met strafvorderlijke gegevens door het Openbaar Ministerie. Strafvorderlijke gegevens worden in de Wjsg gedefinieerd als 'gegevens over een natuurlijk persoon of een rechtspersoon die zijn verkregen in het kader van een strafvorderlijk onderzoek en die het Openbaar Ministerie in een strafdossier of langs geautomatiseerde weg verwerkt'. Het verwerken van gegevens is elke handeling of elk geheel van handelingen met betrekking tot persoonsgegevens. Daarbij valt onder meer te denken aan verzamelen, ordenen, bewaren, wijzigen, raadplegen, verstrekken,

samenbrengen en vernietigen van gegevens. Uit de definitiebepaling van het begrip strafvorderlijke gegevens volgt dat het Openbaar Ministerie voor de toepasselijkheid van de Wjsg de gegevens in een strafdossier of langs geautomatiseerde weg moet verwerken. Dit betekent dat als de gegevens niet in een strafdossier of in een registratiesysteem van het Openbaar Ministerie zijn opgenomen, de Wjsg en de aanwijzing Wjsg niet van toepassing zijn. Als de gegevens bijvoorbeeld nog behoren tot de politieregisters, is de Wet politieregisters van toepassing (zie hoofdstuk IX §2).

Anders dan het geval was bij de aanwijzing Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp), ziet de aanwijzing Wjsg op alle geautomatiseerde systemen (dus niet alleen COMPAS en de hoger-beroepsystemen, maar ook systemen als DECOS, GPS en Tijdelijke Registers COMPAS (zie hoofdstuk IX § 7).

De aanwijzing is gebaseerd op titel 2A van de Wjsg, meer in het bijzonder

op de artt. 39b, 39e, 39f, 39g en 39i Wjsg. Aanleiding voor het opstellen van deze aanwijzing is de inwerkingtreding van titel 2A van de Wjsg op 1 september 2004. De Wjsg vervangt de Wbp voor het Openbaar Ministerie bij de verwerking van strafvorderlijke gegevens. De aanwijzing vormt deels de vervanging van de aanwijzing Wbp, maar is ook aangevuld met andere onderwerpen zoals de rechten van betrokkenen (betrokkene: degene op wie een strafvorderlijk gegeven betrekking heeft, vgl. art. 1 aanhef en sub f Wbp) op kennisname van op hen betrekking hebbende strafvorderlijke gegevens.

(...)

III. Bevoegdheidsverdeling

Het College van procureurs-generaal

Het College van procureurs-generaal is de verantwoordelijke voor de verwerking van strafvorderlijke gegevens (art. 39a lid 1 Wjsg). Dat betekent dat het College verantwoordelijk is voor en beslissingsbevoegd is over alle verstrekkingen. Het College mandateert de beslissingsbevoegdheid ten aanzien van standaardverstrekkingen en verzoeken op basis van art. 39i Wjsg (rechten van betrokkene op inzage) aan de hoofden van de dienstonderdelen (zie hoofdstuk IV § 6).

Het hoofd van het dienstonderdeel

De hoofden van de dienstonderdelen (hoofdofficieren van justitie, hoofdadvocaten-generaal en hoofden van het BOOM en het BVOM) voeren het beheer over hun gegevensverwerking (art. 39a lid 2 Wjsg). Zij beslissen namens het College over verstrekking in de zogenaamde standaardgevallen (zie hoofdstuk IV § 6) en verzoeken op basis van art. 39i Wjsg. Wanneer door bijzondere omstandigheden een in beginsel standaardverstrekking gevoelig, of op een andere manier niet-standaard wordt, dient zo'n

geval aan de helpdesk privacy van afdeling bestuurlijke en juridische zaken (BJZ) van het parket-generaal (hierna helpdesk privacy PaG) te worden voorgelegd, omdat het niet valt onder het mandaat van het College van procureurs-generaal aan de hoofden van de dienstonderdelen. (...)

IV. Verstrekking van informatie aan derden voor buiten de strafrechtspleging gelegen doeleinden

(...)

geen service

Het verstrekken van strafvorderlijke gegevens voor buiten de strafrechtspleging gelegen doeleinden is alleen mogelijk als het past binnen de taakuitoefening van de officier van justitie/advocaat-generaal en voor zover dit genoodzaakt wordt door een zwaarwegend algemeen belang (zie hierna onder hoofdstuk IV § 4). Dat betekent dat strafvorderlijke gegevens niet mogen worden verstrekt op grond van het enkele belang dat de derde daarbij heeft.

meer zekerheid omtrent de strafrechtelijke vervolging

Uitgangspunt is dat in beginsel alleen strafvorderlijke gegevens worden verstrekt,

indien er een vonnis is van de strafrechter. Verstrekking in een eerder stadium is alleen mogelijk als het Openbaar Ministerie is gebleken van spoedeisende belangen om eerder te verstrekken én de strafzaak (strafvorderlijk) is beoordeeld door het Openbaar Ministerie.

passief/actief

Uit de Wjsg volgt dat de officier van justitie/advocaat-generaal zowel actief (op eigen initiatief) als passief (op verzoek) informatie kan verstrekken voor buiten de strafrechtspleging gelegen doeleinden. Bij alle vormen van verstrekking van strafvorderlijke gegevens moet rekening gehouden worden met het feit dat het Openbaar Ministerie niet alleen een grondslag moet hebben om te verstrekken, maar dat er tevens een grondslag voor de ontvanger moet zijn om te ontvangen.

(...)

contra-indicatie

Bij een contra-indicatie wordt in beginsel géén informatie verstrekt. Een contra-indicatie maakt een in principe standaardverstrekking tot niet-standaard. Wanneer ondanks de aanwezigheid van een contra-indicatie het voornemen bestaat om te verstrekken, wordt de helpdesk privacy PaG om instemming verzocht. De helpdesk beziet - met inachtneming van de wettelijke verplichtingen en het beleid van het College - of de verstrekking ondanks

de contra-indicatie toch mogelijk is. Verder wordt betrokkene (degene op wie de informatie betrekking heeft) gehoord, tenzij zwaarwichtige redenen (zoals grote spoed) zich daartegen verzetten. De volgende omstandigheden worden in ieder geval aangemerkt als contra-indicaties:

- sepot (tenzij de aard van de sepotcode zich niet tegen verstrekking verzet, bijvoorbeeld ander dan strafrechtelijk ingrijpen prevaleert);
- vrijspraak;
- zaak is nog niet beoordeeld;
- ontvanger is niet genoemd in hoofdstuk IV § 4 van deze aanwijzing;
- strijdigheid met andere uitgangspunten van deze paragraaf. (...)

VI. Rechten van betrokkene op inzage

Artikel 39i Wjsg verplicht het College van procureurs-generaal ertoe om een ieder op diens verzoek binnen vier weken mee te delen of en zo ja welke deze persoon betreffende strafvorderlijke gegevens zijn vastgelegd. Het recht op kennisneming biedt betrokkene de mogelijkheid om er achter te komen of over hem gegevens in een strafdossier of een geautomatiseerd systeem zijn vastgelegd en om te beoordelen of die gegevens juist zijn. Het recht dient er bijvoorbeeld niet toe de verdenking aan te vechten.

Dit recht is niet absoluut. De mededeling of en zo ja welke strafvorderlijke gegevens zijn vastgelegd kan achterwege blijven als dat noodzakelijk is in het belang van:

- a) de veiligheid van de staat,
- b) het voorkomen, opsporen en vervolgen van strafbare feiten,
- c) het toezicht op de naleving van wettelijke voorschriften die zijn gesteld ten behoeve van de belangen onder b,
- d) de bescherming van de betrokkene

of van de rechten en vrijheden van anderen.

Op welke wijze het recht op inzage vorm kan krijgen in de praktijk, meldt de toelichting bij de tweede nota van wijziging (TK 28886, nr 8): 'Het Openbaar Ministerie kan op een effectieve en toereikende wijze aan het recht op kennisneming voldoen door het verstrekken van een schriftelijke uitdraai van de gegevens die over betrokkene zijn verwerkt in (...) COMPAS. Deze wijze van kennisgeving verdient de voorkeur boven het verschaffen van inzage in stukken of het doen van mondelinge mededelingen (...).'

3. Wet op de rechterlijke organisatie

Artikel 124

"Het openbaar ministerie is belast met de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde en met andere bij de wet vastgestelde taken."

4. Grondwet voor het Koninkrijk der Nederlanden 2002

Artikel 10

"1. Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.

2. De wet stelt regels ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer in verband met het vastleggen en verstrekken van persoonsgegevens.

3. De wet stelt regels inzake de aanspraken van personen op kennisneming van over hen vastgelegde gegevens en van het gebruik dat daarvan wordt gemaakt, alsmede op verbetering van zodanige gegevens."

5. Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)

Artikel 8

Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

6. Wijziging van de Wet justitiële gegevens in verband met het verwerken van strafvorderlijke gegevens en wijziging van het Wetboek van Strafvordering, het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en de Wet tarieven in strafzaken in verband met het verstrekken van een afschrift van een vonnis of een arrest aan de verdachte en zijn raadsman of een derde, Memorie van Toelichting, Tweede Kamer, vergaderjaar 2002-2003, 28 886, nr. 3

"(...)

2. Hoofdpijnen van het wetsvoorstel

Bij het opzetten van de regeling over het verwerken van strafvorderlijke gegevens is zoveel mogelijk aangesloten bij de regeling die de Wet justitiële gegevens kent voor het verwerken van justitiële gegevens. Voor de laatstbedoelde regeling heeft de Wbp model gestaan.

a. Het begrip «strafvorderlijke gegevens»

In het voorgestelde artikel 1, onder b, van dit wetsvoorstel is strafvorderlijke gegevens gedefinieerd als gegevens die zijn verwerkt over een natuurlijk persoon of rechtspersoon in het kader van een strafvorderlijk onderzoek. Deze gegevens kunnen zijn opgenomen in de processtukken en verwerkt in een strafdossier, Compas of de hoger beroepsystemen.

Het Wetboek van Strafvordering bevat geen definitie van het begrip «processtukken». Het begrip wordt in de praktijk ruim opgevat. Niet alleen de processen-verbaal van de politie vallen hieronder, maar ook bijvoorbeeld de beslissingen die de officier van justitie of de rechter-commissaris heeft genomen in het kader van een strafvorderlijk onderzoek. In het strafdossier worden kort samengevat alle stukken gevoegd die redelijkerwijs van belang kunnen zijn voor de beantwoording van de vragen van de artikelen 348 en 350 van het Wetboek van Strafvordering.

De strafvorderlijke gegevens die zijn vastgelegd in een strafdossier, worden in beknopte vorm ook neergelegd in Compas en de hoger beroepsystemen. Deze geautomatiseerde systemen hebben tot doel het openbaar ministerie informatie te verschaffen ten behoeve van de uitvoering van zijn taken en het bewaken en bevorderen van de voortgang van de uit die taken voortvloeiende werkzaamheden. Zo biedt Compas een officier van justitie ondersteuning bij de administratieve activiteiten die samenhangen met een strafzaak.

b. Strafvorderlijke gegevens of persoonsgegevens Strafdossiers, Compas en de hoger beroepsystemen bevatten voor het overgrote deel gegevens die aangemerkt kunnen worden als persoonsgegevens in de zin van artikel 1, onder a, van de Wbp omdat zij informatie bevatten ten aanzien van een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon over diens betrokkenheid bij een of meer strafbare feiten. Afhankelijk van de rechtsvorm van een onderneming vallen gegevens over een onderneming ook onder de omschrijving van het begrip «persoonsgegeven» uit de Wbp. Gegevens over een onderneming die rechtspersoonlijkheid bezit, vallen echter in beginsel buiten het bereik van deze omschrijving. Om te bewerkstelligen dat ook deze gegevens uit een strafdossier, Compas en de hoger beroepsystemen onder de reikwijdte van dit wetsvoorstel vallen, is gekozen voor het begrip «strafvorderlijke gegevens» in plaats van «strafvorderlijke persoonsgegevens».

c. Verstrekken van strafvorderlijke gegevens

Sinds jaar en dag fungeert het openbaar ministerie als verstrekker van strafvorderlijke gegevens voor zowel binnen als buiten de strafrechtspleging gelegen doeleinden. Het openbaar ministerie constateert de laatste jaren dat de behoefte aan strafrechtelijke informatie bij met name personen en instanties die niet direct betrokken zijn bij het strafproces, toeneemt. Die behoefte betreft zowel informatie over lopende strafzaken als over reeds afgehandelde strafzaken. Derden weten steeds beter hun weg te vinden naar het openbaar ministerie om de voor hen relevante informatie te verkrijgen. Voor zover hier zwaarwegende belangen in het geding zijn, dient de wet de mogelijkheid te bieden dat het openbaar ministerie die informatie aan hen kan verstrekken. Uiteraard zijn er grenzen aan de mate waarin het openbaar ministerie de door hem verzamelde en vastgelegde gegevens kan verstrekken. De burgers over wie deze gegevens zijn verzameld, hebben recht op bescherming van hun persoonlijke levenssfeer. In het bijzonder hebben zij er belang bij dat de kring van personen die kennis kunnen nemen van deze informatie zo beperkt mogelijk blijft. Dit belang staat veelal haaks op het belang van derden die bijvoorbeeld voor de uitvoering van hun taak specifieke informatie behoeven. Het is daarom van belang dat het openbaar ministerie, alvorens het besluit strafvorderlijke gegevens aan een derde te verstrekken, telkens een goede afweging maakt tussen beide belangen. Het is van belang dat het openbaar ministerie bij die afweging betreft dat het gaat om informatie die veelal met behulp van dwangmiddelen, vaak buiten de betrokkenen om, is verzameld met het oog op de waarheidsvinding in een strafzaak. Het onderhavige wetsvoorstel legt voor het openbaar ministerie een aantal randvoorwaarden vast voor het verstrekken van strafvorderlijke informatie. Belangrijke randvoorwaarde is dat iedere verstrekking gerechtvaardigd moet zijn door een grondslag. De artikelen 39e en 39f bevat die grondslag. Deze is ontleend aan artikel 23, eerste lid, van de Wbp. Het betreft hier de grondslag «noodzaak met het oog op een zwaarwegend algemeen belang». Op deze verstrekingsgrond zal hierna uitgebreid

worden ingegaan. Verder biedt het voorgestelde artikel 39g het openbaar ministerie de mogelijkheid om strafvorderlijke gegevens te verstrekken voor wetenschappelijke of statistische doeleinden. Verstrekking voor deze doeleinden is op de eerste plaats mogelijk indien de Minister van Justitie het openbaar ministerie daarvoor ontheffing heeft verleend. Ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer van betrokkenen geldt daarbij als tweede voorwaarde dat de strafvorderlijke gegevens in een zodanige vorm worden verstrekt dat herleiding tot individuele natuurlijke personen redelijkerwijs wordt voorkomen. Tot slot is het openbaar ministerie verplicht strafvorderlijke gegevens aan derden te verstrekken indien de verstrekking noodzakelijk is ter uitvoering van een wettelijke verplichting die op hem rust. Een voorbeeld van een dergelijke verplichting is de verplichting uit artikel 9, eerste lid, van de Wet schadefonds geweldsmisdrijven. Op grond van dit artikellid is het openbaar ministerie verplicht de commissie die met het beheer van het schadefonds geweldsmisdrijven is belast, zo spoedig mogelijk de door haar verlangde gegevens te verstrekken.

Verstrekking op de grondslag «noodzaak met het oog op een zwaarwegend algemeen belang» De voorgestelde artikelen 39e en 39f vereisen dat het verstrekken van strafvorderlijke gegevens aan derden gebaseerd is op de grondslag «noodzaak met het oog op een zwaarwegend algemeen belang». Voor deze grondslag heeft de grondslag, bedoeld in artikel 23, eerste lid, onder e, van de Wbp, model gestaan. Ook in het huidige verstrekkingenregime van het openbaar ministerie is deze grondslag als voorwaarde opgenomen. De bedreiging die gevoelige gegevens als strafvorderlijke gegevens kunnen inhouden voor de persoonlijke levenssfeer van de betrokkene rechtvaardigt deze grondslag. Voorkomen moet immers worden dat deze gegevens al te gemakkelijk worden verstrekt. Gelet op artikel 8, tweede lid, van het EVRM dient onder het begrip «zwaarwegend algemeen belang» te worden verstaan het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Vanwege het zwaarwegend algemeen belang «bescherming van de rechten van anderen» kunnen strafvorderlijke gegevens voor derden van belang zijn voor doelen die los staan van de strafrechtspleging. Hierbij kan worden gedacht aan publieke doelen als het voorkomen van fraude met uitkeringen of belastingen en private doelen als het voeren van civiele procedures.

Verstrekking van strafvorderlijke gegevens op de grondslag van het zwaarwegend algemeen belang kan uiteraard slechts plaatsvinden, voor zover de taak van het openbaar ministerie dit toelaat. In artikel 39b is dit tot uitdrukking gebracht. In artikel 124 van de Wet op de rechterlijke organisatie is de kerntaak van het openbaar ministerie omschreven als de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Hieronder wordt in de praktijk verstaan de daadwerkelijke voorkoming, opsporing, beëindiging, vervolging en berechting van strafbare feiten, alsmede de tenuitvoerlegging van beslissingen van de rechter of de officier van justitie in strafzaken (zie Kamerstukken II 1991/92, 22 562, nr. 3, blz. 8). Buiten de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde is het openbaar ministerie ook belast met andere bij wet opgedragen taken. Zo kennen de Politiewet 1993, de Wet op de lijkbezorging en de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen specifieke taken toe aan het openbaar ministerie. Het brede takenpakket brengt in de praktijk met zich dat het openbaar ministerie voor uiteenlopende doeleinden aan derden gegevens verschaft, dat wil zeggen voor doeleinden die tot de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde gerekend kunnen worden, als ook voor buiten de strafrechtspleging gelegen doeleinden, zoals de handhaving van de openbare orde. Wanneer het openbaar ministerie een strafzaak ter beoordeling onder handen heeft, kan het zwaarwegend algemeen belang met zich brengen dat niet volstaan wordt met het al dan niet voorleggen van de zaak aan de rechter, doch tevens anderen in de omgeving van de vermoedelijke dader worden geïnformeerd. Een officier van justitie mag bij uitstek geschikt worden geacht om het belang van de verdachte en het zwaarwegend algemeen belang zorgvuldig tegen elkaar te kunnen afwegen om vervolgens op basis van die belangenafweging te bepalen of het

noodzakelijk is dat het openbaar ministerie strafrechtelijke informatie aan een derde verstrekt en zo ja, welke derde belang heeft bij die informatie. Ik verwijs in dit verband ook naar de brief van mijn ambtsvoorganger van 3 januari 2000 over het verstrekken van informatie over de terugkeer van seksuele delinquenten in de maatschappij (Kamerstukken II 1999/2000, 26 800 VI, nr. 52, blz. 2).

Het zwaarwegend algemeen belang kan bijvoorbeeld met zich brengen dat een officier van justitie gedurende een lopend onderzoek tegen een leraar die wordt verdacht van het plegen van ontuchtige handelingen met minderjarigen, de leiding van de school waar de betrokken leraar werkzaam is, van dit gegeven op de hoogte stelt. Daardoor kan immers worden voorkomen dat de leraar in de toekomst soortgelijke strafbare feiten pleegt met zijn leerlingen. In dat verband is het juridisch niet relevant dat het schoolbestuur of een andere derde daartoe een verzoek heeft ingediend bij het openbaar ministerie. Evenmin speelt bij het verstrekken van de informatie het belang van de derde een rol, omdat het niet om serviceverlening aan een derde gaat, maar omdat dit noodzakelijk is met het oog een zwaarwegend algemeen belang.

Een ander voorbeeld in dit kader is het verstrekken van het gegeven dat een kandidaat-gemeenteraadslid wordt verdacht van deelname aan een criminele organisatie, aan de partij die de betrokkene kandidaat stelt. Is dit gegeven slechts bekend bij de politie, dan moet de verstrekking van dit politiegegeven geschieden door tussenkomst van een officier van justitie, aangezien het gesloten verstrekkingenregime van de Wet politieregisters een dergelijke verstrekking niet toelaat en de officier van justitie het orgaan is dat het gezag over de politie uitoefent voor over het de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde betreft.

(...)"

Wet bescherming persoonsgegevens

Artikel 1

In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder: (...)

f. betrokkene: degene op wie een persoonsgegeven betrekking heeft; (...)

8. Strafvordering, Tekst en Commentaar, redactie C.P.M. Cleiren, en J.F. Nijboer, zevende druk, 2007, pagina 2064-2065

Politiewet

Artikel 28

1. De korpsbeheerder stelt jaarlijks in overeenstemming met de hoofdofficier van justitie het ontwerp van de organisatie, de formatie, de begroting, de jaarrekening, het beleidsplan en het jaarverslag voor het regionale politiekorps op.
2. De in het eerste lid bedoelde stukken worden onverwijld ter kennis gebracht van de gemeenteraden in de regio en ter vaststelling toegezonden aan het regionale college.
3. Het regionale college stelt regels vast over de wijze waarop de gemeenteraden in de regio bij de voorbereiding van de in het eerste lid bedoelde stukken worden betrokken.

1 Algemeen

Met organisatie wordt de samenstelling en opbouw van het korps bedoeld zoals de indeling in functionele en territoriale onderdelen. In het beleidsplan worden de doeleinden van het politiekorps en de prioriteiten voor politie-inzet aangegeven. In de praktijk speelt de korpschef een belangrijke rol bij het opstellen van de stukken. Het tweede en derde lid zien op de betrokkenheid van het lokale bestuur bij de voorbereiding van de stukken.

2 Dubbel instemmingsrecht hoofdofficier

De hoofdofficier van justitie is in zijn politieregio verantwoordelijk voor de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Dit volgt uit het gezag van de OvJ in art. 13. Invloed op het beheer en beleid van de politieregio is essentieel om die verantwoordelijkheid te kunnen waarmaken. Aspecten van beheer zoals bijvoorbeeld de organisatie van het korps zijn immers van belang voor het functioneren van de politie in concrete gevallen. De hoofdofficier heeft om die reden een dubbel instemmingsrecht. Hij moet kunnen instemmen met de ontwerpstukken, heeft als lid van het regionale college een stem bij het vaststellen van de stukken (art. 31) en kan zowel bij de concept-stukken als na vaststelling van de stukken gebruik maken van de geschillenregeling (art. 29 en 32).